

Fitnat Hanım - (Adalet Ağaoğlu'nun "Bir Düğün Gecesi" Romanı) Uyumlu

Karakter Kendisinin üç çocuğu olan Fitnat Hanım, Ayşen'in babaannesidir. Fitnat Hanım'ın büyük kızı Aysel akademisyen, küçük kızı Tezel ressam ve oğlu İlhan'da zengin bir iş adamıdır. Eşi Salim Bey'i çok erken bir dönemde kaybeden Fitnat Hanım, çocuklarını kendi başına büyütüştür. Fakir bir yaşamdan zenginliğe doğru geçişte hanımlıkla eski hali arasında bocalayan babaanne mütevazı bir kişilik sergilemektedir. Ailevi bütünlüğe ve işbirliğine büyük önem vermektedir. Olaylar karşısında tarafsız ve hoşgörülüdür. Ailenin büyüğü olarak saygı görmekte fakat yine de kendi halinde iken üzgündür.

Aktiviteler Eşini erken kaybettiği için kendini çocuklarını düşünmeye adar. Kendisinin klasik bir ev hanımı gibi vakit geçirdiği anlaşılmaktadır. Akli fikri çocuklarında olan Fitnat Hanım, çocukların birbiri arasındaki sorunlara kafa yorar. Pek çok arkadaşı olan Fitnat Hanım, arkadaşları ile davetlere katılarak zaman geçirir.

Kişiler Fitnat Hanım, kendi iç konuşmalarının yoğunluğu dışında kızları ile ve damadı Ömer ile ilişki içerisinde. Diğer dönürleri veya akrabaları ile ilişkisi resmi ve soğuktur.

ÖRNEK ANILAR

İşbirliği Fitnat Hanım, ailesini bir arada tutmayı çok istemiş fakat çocuklarının her biri kendi hayatını farklı yönde kurmayı seçerler: " Bu ayrılıklar, bu birbirine sırt dönmeler, bu uzakta durmalar şu akşamın işi değil ki. Çoktan böyle bunlar. Ben mi bilemedim? Neyi eksik yaptım, nasıl bir türlü toplayamadım hepsini bir araya, bilmem ki Salim bey. Sana da sorup sorup bunu sorarım. Gine de, Allahıma karşı nankör gelmiş olmayayım. Ne yapayım, aç değiller, açık değiller işte. Aman mutlu olsunlar, bahtiyar olsunlar, sağ olsunlar da... Benim artık senin yanma gelmekten başka bir istediğim yok Salim Bey, ne istediğim olsun? Torunumuzun nikâhının kıyıldığı da dünya gözüyle göreyim, göreyim güzelce yerine yerleştiğini de..."

Tarafsız Yaşadığı olaylara olgunluğunun da etkisiyle oldukça tarafsız yaklaşımda bulunur ve ne kadar kendi için bir şeyler istese de kimseye kızamaz: "Ayşen yüzünden çok bunaldı İlhanım, çok. Anlayıp durdum. Niye böyle oldu, niye Ayşen dert olup çıktı başlarına, bilmiyorum ki. Neyin eksikti a evlâdım? Henüz gelinliğiyle şöyle iyi bir göremedim. Ne zaman gelecek şuraya? Elimi öpenler, torununuz pek güzel olmuş, diyorlar. Olmuştur tabii, niye olmasın? Ne giyse yaraşır Ayşenime. Ah, başını kaldır da bak Salim Bey, nasıl fidan gibi torunun."

Cömert Fitnat Hanım ailesini bir arada toplayarak onlara neyi var neyi yoksa yedirmek vermek ister, bu şekilde mutlu olur: "Güpgüzel toplamışım hepsini yemeğe, evime. Şu, alttan alta katılan buzlar erisin, demişim. Bayramdır deyip, şunların arasındaki soğukluk kalksın ortadan düşüncesiyle evlâtlarımı kollarımın altına almışım."

Hoşgörülü Çevresinin Fitnat Hanıma gösterdiği saygı ve sevgi neticesinde kendisi de olan bitene karşı hoşgörülü davranmayı tercih eder: "Beni hoşsohbet bulurlar. Bilmem ki. Gönül de öyle diyor. Ne güzel anlatıyorsunuz teyzeciğim, diyor, eksik olmasın. İçimin şurasındaki sıkıntıyı nerden bilecek? Tezel yanıma gelse ya. Hiç değil o yanımda olsa. Hepsi kapıda, gelenleri karşılıyorlar. Tezel nasıl olsa kimseyi karşılamıyor. İşte, koskoca Hayrettin Paşa dakikalardır ayak üstünde. Şimdi memleketin her şeyi bunlardan soruluyor. Onlar başımızda olmasalar, oğlum haklı, canım memleket mahvolup gitmişti. Gine de, bilmem ki işte, ne olsa topun tüfeğin adı kötü."

Dürüst Hayatında olan bitene karşı son derece sebat göstererek çevresine dürüstçe yaklaşır: "Bu Nuriye böyle, paşa karısı, bu Ayten böyle, ecnebler gibi serbest, kürkler, elmaslar içinde; hiç düşünemezdim. Kendimi düşünür müydüm? Salim beyim, sen ölüverince hele, sandım artık dileneceğiz. Çok çektim, çekmedim değil. Elimden geldiği kadar, bilmez misin, hep konuştum ya seninle, elimden geldiği kadar çocuklarıma belli etmedim, fakat çok korktum. Neyse İlhan... Şükür tanrıma. Şükür, krallar gibi oğlum. Ah ah, başımı kaldır da bir gör Salim bey, herkesler dört dönüyor etrafında. Şükür bu günlere!..."

Üzgün Fitnat Hanım çocuklarının geleceğinin dağınık olmasına veya onlara karışamamasına içten içe üzülür, ağlar: "Tezel o zamanlar bu kadar çok içmezdi canım. Bu kadar değildi. Ne yaptı o çocuklar kızıma, niye mutlu edemediler? Hiç anlamıyorum. Evleneceğini haber veriyor da, boşanacağını hiç haber vermiyor. İlhan'a soruyorum. Azarlayıveriyor. "Sorup durma o kaltakları bana, ikisini de," diye bağırdı bir seferinde. Hiç soramaz oldum. Ne ona, ne şuramda, Salim beyime. Öz kardeşleri için böyle diyor. Dünyam yıkıldı. Bütün gece ağladım."